

óvó dacos kitartással fáradhatatlanul táncoló férj szerepében véteti magát észre, akárcsak nála is rövidebb időre Nagypál Gábor, Magyar Attila. Giricz Attila versenybíróként nem érzi, mit kell tennie, menekülő csábítóként viszont van egy hiteles pillanata.

A jól megkomponált, jól mozgó, egységes s mégis egyéni arcokat is felvilantó tablóból Gloria és Robert szerepe emelkedik ki. Mezei Kinga Gloriát ellentmondásos egyéniségnek mutatja, ki egyre fokozódó elkeseredését kemény, lázadó viselkedéssel próbálja ellensúlyozni, miközben lelke mélyén szerelmet, gyengédséget vágyó nő, akinek elhibázott életéért mondott visszavisszatérő fohásza – bárcsak meghalnék – az egész előadás szlogenjeként lebeg a szereplők és a nézők felett. Erről Balázs Áron Robertje előbb tudomást sem igen vesz, majd fellázad a számára elfogadhatatlan életelv ellen, végül pedig belátja, Gloria számára nincs más kiút, mint a halál. Ezért vállalja, hogy eleget tesz a lány kérésének, és lelövi („Igaza van. Egyedül ez segíthet rajta.”), ahogy nagyapja lelőtte kedvenc lovát, a „jó öreg Nellie”-t, amikor az eltörte a lábát. („Ennél jobbat nem tehattünk vele, mondta.”)

Lehangoló, de – némi, rövid üresjáratok ellenére is – jó előadás, amelynek mélyen emberi, hatásos zárójelenete némaságot parancsoló színészi remeklése Mezei Kingának és Balázs Áronnak.

GEROLD László

KÉPZŐMŰVÉSZET

AMIKOR HASAD A HAJNAL

Installációk, előadás ihlette rajzok, festmények, performance Bálint-nap alkalmából: Mezei Kinga és Szorcsik Kriszta személyes belső világának mitológiai képei

Két fiatal színésznő egyszerre csak hozzányúlt a színekhez és vonalakat, jeleket, jeleneteket rajzolt, ragasztott, varrt le a színházi tér helyett a fehér rajzlapra. A bájos rajzocskák, festményekék, miniatúrák és installációk (hisz a kiállított tárgyak, mint pl. a dobozok, a nemezcipők is installációs szintre emelkednek) készítők belső lelki tusáit, úgymond karaktervonásait tükrözik, mintegy mondják a szimbólumok nyelvén el. Mert szimbólumoktól hemzsegek a képek. A lélek világának szimbólumaitól. *A bál, avagy vak vezet világtalant* című képet alkotóik behunyttal szemmel készítették. Így a belső kép vizualizálását már maga a képkészítés technéje is elősegítette. . . magától értetődik a sok csigavonal. A csigavonal ugyanis egyetemes jelképként vonul át és jelenik meg

szinte minden rajzon, ábrán. A csiga a megújulást és a visszatérést idézi, a végtelen mozgást és azt, hogy ebben a mozgásban fejlődés is van . . . Ugyanakkor a csigavonal kétértelmű jelkép – a kitarulkozás és bezárulás. Olyan, mint a nőies ösvíz, melyből minden ered: mindent táplál és felfal. Nézzük csak meg a következő nagyméretű mitikus jellegű képet, az *Amikor hasad a hajnal* címűt. A madárlények, madárlányok térdig vízben gázolnak. Egyikük napot szül, körülöttük csigavonalak, sőt bennük is. A képet ketten készítették, ezért négykezes. De nem ez az érdekes. Hanem az, ami az összes rajzról visszaint, a lények, a lányok virágszerűsége és a virágszerűséggel rokon tavasz, a hajnal, a szerelem, az élet hajnalának nevezhető fiatalosság, kék többlet esetében az álmodozásra való hajlam, a lelkiség . . . meglehet ez csak az alkalmazott színekből kápráztatható ki. De az mindenképpen kiviláglik, mint hajnalok hajnalán a világosság, hogy a rajzolt figurák többsége madárszerű. A madár pedig ekvivalens a lélekszimbólum csigával. Egy lélegzetvételnyi idő, és minden kiderül. Üzenetet hoznak ezek a madarak? Vagy csak szertartásos táncosnők? A madár táncol. A nő is. Gondoljunk csak a táncosnőre. Táncos-nőkre, akiket a hinduk madaraknak neveznek. Avagy egy perzsa filozofikus mű szerint sokkalta magasabb régiókról szól a madarak tanácskozása, ez pedig a megtisztulás . . . A madárszerűség jelentéte minden képet átítat. Milyen ez a madárszerűség? A madár szárnyas lény(lány)? Itt ezen a képen a szárnyak igencsak miniatürizáltak, inkább csak csőrük és kihangsúlyozottan hosszú lábuk van. Úgy tűnik, kezdjük felismerni a szárnyahagyott, az ég felé törekvésről lemondó önmagunkat. Mert itt a mocsárban még a madarak is csak gázlómadarak, abban keresgélők, eget felejtők. Ó . . . ó szárnyakat viselők, lelket gyötrő fúriák engedjete, mert vággyal vágyom a hajnalom . . . E kép ilyen érzéseket sugall: *Múlt századi násztáncok*. De hasonló antropomorfikával bír a *Három nőt húzó őrsült madár* is. Mintha madárnak sikeredett embert látnánk. Sorolhatjuk tovább a képeken szereplő jeleket: csillagom, holdam, napom, fám, gyertyám, ablakom, égitem. Szólnék egy kevésbé szokványosról is. Mert nem várnánk egy ablaktól azt el, hogy „osztókeresztje” széttárt karú embert mintázhat (mért, hol van?), repülő madarat (merre száll?), lehetne hajó is, melynek árbocán megpihenhetne . . . (de minek?) De ezek csak impressziók . . . Impresszív képekről beszélhetünk ezeknél például, amikor egy színházi előadás volt ihlető, de nem így annál, ahol . . . megy . . . megy . . . megy . . . megy . . . megy . . . megy . . . megy . . . megy . . . megy . . . nagyon sokáig *megy a királynő* (és nem fordítva!?) a barlangban csücsülő királyfihoz, a hold fénye húzza . . . megy csigavonalon át, mint akit megmart a kigyó szerelem képében. Ez annál egy kicsit több, hogy megy.

VALKAY Zoltán